

לשמה המוציאות מידי פיגול, דהרי **פיגול לפני זריקה**, כגון שחיב בעת השחיטה לזרוק דמו למחר, **לא כלום הוא**, שאין מחשבתו מועילה לפגל עד שיזרק הדם באותו יום, כי פיגול חל רק לאחר שקרבו כל מתיריו של הזבח, דהיינו זריקת דמו, והגם שבמחשבתו שחיב בעת השחיטה לזרוק את הדם למחר, כלולה מחשבת הינוח, שמחשב להניחו למחר ולזרוקו,¹³ אף על פי כן, אין אומרים כיון שמלכתחילה לא חל הפיגול הרי הוא נפסל משום מחשבת הינוח, ושוב לא יחול בו פיגול כשיזרוק את דמו, אלא **אתיא זריקה, וקבעה ליה** לזבח **בפיגול**. הרי שמחשבת הינוח שונה מיתר מחשבות הפוסלות, שאינה מוציאה מידי פיגול. ואם כן, הוא הדין אם מחשב בתחילה מחשבת הינוח בלבד, ולאחריה יחשב מחשבת פיגול, אין הפסול מחמת מחשבת הינוח מעכב את הפיגול מלחול.

יהודה אינו חייב מלקות על שחיטת חטאת בדרום?!?

ומתריצין: **תרי תנאי** שנו את ברייתא הזו ואת המשנה שלעיל, ונחלקו בזה **אליבא דרבי יהודה**.

אמר רבי אבא: ואף על פי שסובר רבי יהודה שמחשבת הינוח פוסלת, מכל מקום **מורה רבי יהודה שאם** חישב מחשבת הינוח בעבודה אחת, ובעבודה שלאחריה חישב מחשבת פיגול של אכילת הבשר חוץ לזמנו, אין אומרים, מאחר וכבר נפסל במחשבת הינוח, שוב לא יחול בו פיגול, וכדין כל המחשבות שהן מוציאות מידי פיגול, אלא **חוזר וקובעו לזבח בפיגול**.

אמר רבא: **תדע** שמחשבת הינוח אינה כמחשבת חוץ למקומו או מחשבת שלא

הולכה ואין המחשבה פוסלת בה, כי כל דין הולכה שלא לצורך שהיא הולכה, נאמר רק באופן שיש כאן הולכה למזבח אלא שהיא שלא לצורך, וכגון, קיבל את הדם בפנים והוציאו על מנת להכניסו, שזו הוצאה שאינה נצרכת אבל מכל מקום יש כאן מעשה הולכה למזבח באופן זה, אולם, באופן שהוציא את הדם על מנת שלא להחזירו לפנים, אין זו הולכה כלל, ולכך, כאשר מוליך את הדמים החיצוניים לפנים על מנת לכפר בהם, אין זו הולכה, שהרי אינו מוליכו למזבח, אלא לפנים על מנת שלא להוציאו ולכפר בו שם.

ב. אין מחשבה פוסלת אלא כאשר חישב בעת אחת מהעבודות על עשיית כל הפעולה הפוסלת, ואילו כאן שהבאת הדם לפנים הינה חלק מהמעשה הפוסל, הרי שעל מעשה זה לא

13. כן פירש רש"י. וכן מבואר בחזון איש, שטעמו של רבי אבא בזה שאין מחשבת הינוח מוציאה מידי פיגול הוא, משום שלכל מחשבת זריקה חוץ לזמנו קדמה מחשבת הינוח, שהרי לא יזרוק חוץ לזמנו אלא אם כן ניחנו למחר, ואף על פי כן אין זה מוציא מידי פיגול. וכתב, לפי זה, שדין זה הוא רק באופן שחיב להניח הדם למחר, ואחר כך חיב לזרוק הדם למחר, אבל אם לאחר שחיב להניח הדם, חיב להקטיר כזית מברשו למחר, או אם מחשבתו הראשונה היתה להוציא את הדם חוץ למקומו, ואחר כך חיב לזרוק חוץ לזמנו, הרי מחשבתו